

Palmsöndagen 2021

Inte heller i år kan vi fira palmsöndagen och stilla veckan för hela Guds folk på grund av pandemin. Även om många lider av dessa restriktioner är det viktigt att lida på rätt sätt: alltså inte i bitterhet och frustration utan i djup och kärleksfull sorg tillsammans med Jesus, Vår Frälsare. Vi får offra det vi lider av och kämpar med i gemenskap med honom, som frambar sig själv som ett offer till Fadern för vår och hela världens frälsning. Under den kommande veckan får vi leva oss in i och förena oss med hans lidande hjärta, som genomborras på korset av längtan efter att vi skall ta emot honom som Vår Frälsare. I dagens kollektbön bad vi därför till Fadern: ”för att ger oss en förebild i ödmjukhet ville du att Vår Frälsare blev människa och lydig intill döden på ett kors”. Det är detta mysterium vi får delta i idag, här i denna kyrka som just är vigd till Vår Frälsare. Under hela min tid som biskop har jag försökt fira palmsöndagen med er i denna församling vigd åt Vår Frälsare. I fjol blev det inte möjligt, men jag hoppas kunna fortsätta denna tradition under de få år som jag har kvar som er biskop.

Idag får vi leva oss in i Jesu passionshistoria enligt Markus' evangelium. Vi får verkligen delta i detta mysterium, vara med, inte bara som åskådare utan som medaktörer. Det är så lätt i vår tid att falla in i rollen som åskådare. Under pandemin har vi blivit ännu mer vana vid att sitta framför en skärm och låta tillvaron passera revy inför vår ganska likgiltiga blick. Men evangeliet är inte något vi bara tittar på och kollar in. Vi är inbjudna att vara med, att stå vid Jesu sida och gå troget med honom på hans väg fram till korset. Vi får känna igen oss i alla de människor som är Jesus nära. Det finns alltid något i dem som vi känner igen, på gott eller ont. När Jesus säger till sina lärjungar att en av dem skall förråda honom, frågar de upprörda. ”Det är väl inte jag?” (Mark 14:19). Det måste också vara vår fråga. Frågan är verkligen om inte vi också någon gång har förrått Jesus genom vårt sätt att handla eller när vi inte vågat stå upp för honom och vår tro. När vi hör hur det sägs om Petrus efter att han förnekat Jesus tre gånger: ”och han brast i gråt” (Mark 14:72), ja, då borde vi fälla våra tårar när vi betänker hur lite vi har älskat Jesus och hur ofta vi har förnekat honom i ord och gärning. Ändå ändrar inte detta på Jesu kärlek till oss. Han tar alltid emot oss, när vi i ånger och botfärdighet vill börja om. Hans förlåtelse är vårt dagliga bröd. Vi är och förblir syndare i ständigt behov av hans barmhärtighet

Samtidigt får vi identifiera oss med alla dem som troget stod vid Jesu sida. Vi får liksom kvinnan som smorde Jesus med dyrbar nardusbalsam ge honom vår hyllning och tillbedjan. Vi får blanda oss med mängden av människor som följde honom genom Jerusalems gator och hade satt all sin lit och förtröstan till honom. Vi får stå med Jungfru Maria och de andra kvinnorna vid hans kors. Liksom

officeren får vi bekänna och säga: ”Den mannen måste ha varit Guds Son” (Mark 15:39).

Vi får vara tacksamma för alla dem som hjälper oss att vara Jesus trogna, inte bara när vi mediterar över Jesu lidandehistoria idag utan varje dag när vi begrundar vår egen historia. Det är ju där, i vårt eget liv med dess svårigheter och glädjeämnen, bekymmer och ljuspunkter som vi får möta Jesus som Vår Frälsare. Vår historia är frälsningshistoria. Det som händer oss, både på det yttre och det inre planet, skall föra oss närmare Jesus och öppna oss för hans nåd och kärlek. Det är inte likgiltiga och obetydliga händelser, utan i allt finns en djupare mening, ett personligt tilltal. Det är därför vi inte bara kan vara åskådare till livet utan måste vara med, ja, hänga med i svängarna. Jesus är alltid med oss i allt det som händer som Vår Frälsare. Han vill hjälpa oss att hantera livets alla utmaningar. Han vill upplysa vårt hjärta med sitt ljus, så att vi handlar i enlighet med hans bud, med hans evangelium. Evangeliet blir kött och blod i vår livshistoria, om vi ser på det med trons, hoppets och kärlekens ögon. När vi därför försöker leva oss in i dagens evangelium skall det bära frukt i vårt eget liv och hjälpa oss att se på det i evangeliets ljus och ”höra på lärjungesätt” (Jes 50:4), som profeten säger. Både ögon och öron behövs för att ta till sig vad Jesus vill göra för oss och genom oss.

”Kristus Jesus... ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud, utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt, då han blev som en av oss” (Fil 2:5-6). Jesus, Vår Frälsare, har blivit som en av oss för att hjälpa oss att bli som han och bli ett med honom. Han har identifierat sig med oss ända till det bittra slutet, då han ropar på korset: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig” (Mark 15:34). Ingen har lidit av denna gudsövergivenhet lika mycket som Guds enfödde Son. För att frälsa oss måste han pröva på det svåraste av allt. Därför kan han förstå vår dödsångest och totala hjälplöshet inifrån. Det är det som frälsningen innebär: Gud egen Son måste dela och ta på sig den del av verkligheten som vi inte klarar av på egen hand. Synden, mörkret, döden, allt detta svåra måste passera genom hans heliga hjärta för att vi skulle bli frälsta från det. Därför är han Vår Frälsare, den ende som kan rädda oss och hela vår värld från den eviga döden.

Gång på gång måste vi lära oss att ”på lärjungesätt” anförtra oss till Jesus med alla våra svagheter, synder. Allt det vi inte klarar av, allt det som övergår oss och gör livet tungt för oss vill han dela med oss, ja, ta på sig för att befria oss från det. Därför är det så viktigt att vi lever i ständig dialog och relation med honom, att vi låter honom få dela vårt liv. Därför måste också vi dela hans liv, hans lidandes historia för att en gång nå fram till påskmorgonens ljus och uppståndelsens glädje.